

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci žalobkyně: **M M B Solar Partners v. o. s.**, se sídlem Na Vypichu 13, Praha 6, zastoupené Mgr. Oldřichem Barochem, advokátem se sídlem Londýnská 59, Praha 2, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 21.7.2023, čj. SEI-16795/2023/90.221, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2024, čj. 55 A 46/2023-35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2024, čj. 55 A 46/2023-35, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2023, čj. SEI-16795/2023/90.221, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24 456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce Mgr. Oldřicha Barocha, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil svou judikaturu, že i nájemci výrobní elektřiny mohou podat žádost o stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (zákon o POZE).

[2] Územní inspektorát Státní energetické inspekce pro Plzeňský a Karlovarský kraj zamítl žádost žalobkyně o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu

elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (konkrétně energie ze slunečního záření), podanou podle § 34a odst. 2 zákona o POZE, neboť žalobkyně měla v okamžiku podání žádosti výrobu elektřiny v nájmu. Její náklady tak nezahrnují investiční náklady ani investiční podporu. Nelze tedy vypočítat vnitřní výnosové procento investic.

[3] Žalovaná toto rozhodnutí potvrdila. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud poukázal na to, že z § 34a odst. 2 věta první zákona o POZE vyplývá, že k úspěšnosti žádosti o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, je nezbytné doložit zaprvé, že žádost podává výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, a současně zadruhé, že hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny nedosáhne 6,3 %. Jsou-li obě tyto podmínky splněny, dojde následně mechanismem uvedeným v § 34a odst. 3 zákona o POZE k „dorovnání“ hodnoty vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny na 6,3 %. Ustanovení § 34a zákona o POZE má za cíl zajistit relativní výnos (rentabilitu) „investice do výroby elektřiny“, a proto ve shodě se správními orgány dovodil, že u nájemce výroby elektřiny, který neučinil „investici do výroby elektřiny“, nepřichází tato forma podpory v úvahu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) se proti rozsudku krajského soudu bránila kasační stížností. V něm uvedla následující kasační námitky:

1) Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Krajský soud opomenul vyřadit několik jejích žalobních námitek.

2) Výklad správních orgánů a krajského soudu § 34a zákona o POZE je chybný. Vede k tomu, že ze stanovení individuálních podmínek podpory jsou vyloučeni výrobci elektřiny, kteří nejsou současně vlastníky výroby a kteří nemohou uplatnit investiční náklady. Takový výklad nevyplývá z příslušné právní úpravy a je diskriminační (bezodůvodně zvýhodňuje skupinu výrobců, kteří jsou vlastníci výroby elektřiny). Výklad krajského soudu by dle ní znemožňoval jiné formy financování výroby.

3) Chybný je i závěr krajského soudu, že žalovaná nepřekročila svou pravomoc při posuzování možnosti přímého připojení zařízení k distribuční soustavě namísto prostřednictvím stěžovatelky.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem a trvala na správnosti svého postupu. Opakovala, že stěžovatelka jako provozovatel nenesla investiční náklady, a tudíž výpočet vnitřního výnosového procenta investice je v jejím případě popřením ekonomického kritéria, protože se jí (jako nájemci) žádný projekt nemůže vyplatit nebo nevyplatit, neboť žádnou investici neprovedla. Žalovaná také dodává, že pro výpočet vnitřního výnosového procenta investice je třeba vynaložení počátečních nákladů (ty stěžovatelka nenesla).

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud uvádí, že prakticky identickou kasační stížnost stejné stěžovatelky posuzoval v rozsudku ze dne 22. 8. 2024, čj. 3 As 104/2024-52. Nynější senát neshledal důvod, proč by se měl od tohoto svého předchozího rozsudku, který navazuje na dřívější rozsudek ze dne 27. 6. 2024, čj. 3 As 89/2024-58, odchýlit. Žalovaný kromě svého nesouhlasu s touto judikaturou a strohého konstatování, že je v rozporu s konceptem vnitřního výnosového procenta investic a účelem právní úpravy nepředložil žádnou argumentaci, proč by měl Nejvyšší správní soud rozhodnout jinak.

[8] Nejvyšší správní soud proto nyní odkazuje na svou podrobnou argumentaci v citovaném rozsudku čj. 3 As 104/2024-52. Tento rozsudek je účastníkům dobře znám, neboť byl vydán v řízení s totožnými účastníky. Zde Nejvyšší správní soud pouze stručně zopakuje jeho hlavní závěry.

[9] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Z napadeného rozsudku je patrné vypořádání se s podstatou žalobních námitek, neboť z něj vyplývá, že krajský soud těmto námitkám nepřisvědčil, ztotožnil se se závěry žalované, a též (byť stručně) zdůvodnil, proč se s nimi ztotožnil.

[10] Nejvyšší správní soud však přisvědčil stěžovatce, že i nájemce může žádat o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle § 34a odst. 2 zákona o POZE. Toto ustanovení zákona o POZE ani vyhláška č. 72/2022 Sb. výslovně neomezuje stanovení individuální podpory na osoby, které samy investiční náklady vynaložily, a důsledně hovoří o investicích kohokoli do výroby elektřiny. Investiční náklady, které jsou relevantní pro stanovení individuálních podmínek podpory, se tedy vztahují právě k této výrobně a nikoli k určité osobě, která je přímo vynaložila. Pokud jsou splněny podmínky v hypotéze § 34a odst. 1, resp. 2 zákona o POZE, žalovaná musí individuální podmínky podpory stanovit ve výši, kterou zákon určuje (tj. tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice dosáhla 6,3 %).

[11] Výklad zastávaný krajským soudem a žalovanou by fakticky vyloučil z podpory veškeré výrobce elektřiny, kteří výrobu užívají nikoli jako vlastníci, ale na základě odvozeného právního titulu, jakým je právě i nájem (jak je tomu v nyní projednávané věci). Vznikl by tak neodůvodněný rozdíl, takže z vynaložených investičních nákladů a následného omezení odvodu s ohledem na stanovenou návratnost investice by měla prospěch jen určitá skupina výrobců, zatímco výrobci jiní (s odvozeným právním titulem užívání výroby) by tento prospěch získat nemohli. Není přitom rozhodné, v jak „blízkém“ vztahu je pronajímatel a nájemce výroby elektřiny, zda jde o propojené osoby či zda jsou členy téhož koncernu (§ 79 zákona o obchodních korporacích). V tomto ohledu není pro posouzení věci významná kasační argumentace stěžovatelky, proč vznikla stěžovatelka jako veřejná obchodní společnost se společníky, kteří výrobu vlastní.

[12] Tento výklad je také v souladu s účelem zkoumané zákonné úpravy. Jejím účelem je umožnit, aby odvodu nepodléhala elektřina vyrobená ze slunečního záření, pokud by odvod odčerpával příjmy z prodeje vyrobené elektřiny v míře, která přesahuje zákonem stanovené vnitřní výnosové procento investice ve výši 6,3 %. Jinak řečeno, zákonodárce zamýšlel zachovat nezdaněnou určitou část příjmů z vyrobené elektřiny, která odpovídá

stanovené návratnosti investice do výroby elektřiny. Kdo tyto náklady vynaložil je lhotejné.

[13] Ekonomicky je přitom nesporné, že vlastník výroby, který investiční náklady přímo vynaložil, sanuje tyto náklady z nájemného, které mu platí stěžovatelka jako provozovatel elektrárny.

[14] Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje krajskému soudu, že žalovaná nepřekročila svou pravomoc, když se zabývala možností připojení jednotlivých vlastníků výroben do distribuční soustavy namísto prostřednictvím stěžovatelky. Předně je třeba shodně jako třetí senát v citovaném rozsudku, čj. 3 As 104/2024-52, uvést, že tato kasační námitka je na hranici srozumitelnosti. Její podstatu, která souvisí s vysvětlením důvodů, proč má stěžovatelka výrobu elektřiny pouze v nájmu, je prakticky nemožné zjistit z kasační stížnosti samé a pro její pochopení je třeba také zjištění stěžovatelčiných argumentů v jejím odvolání a odpověď na ně v rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud pak přisvědčuje krajskému soudu, že žalovaná svou pravomoc nepřekročila, neboť se možností připojení výroben do distribuční soustavy zabývala k odvolací námitce stěžovatelky. Třetí kasační námitka je tak nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 soudního řádu správního a současně zrušil také žalobou napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 soudního řádu správního.

[16] V dalším řízení bude žalovaná postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 soudního řádu správního]. Žalovaná tedy bude vycházet ze závěru, že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat stěžovatelka jako nájemce výroby elektřiny.

[17] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3, věta druhá soudního řádu správního). Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního náhrada nákladů řízení vůči žalované.

[18] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta je v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z dvou úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu za repliku k vyjádření žalované k žalobě, neboť neshledal, že by se jednalo o účelně vynaložený výdaj (stěžovatelka v ní např. vytýká žalované, že ve svém vyjádření nereagovala na všechny její žalobní námitky, ačkoli je volbou žalované,

pokračování

jak své vyjádření bude formulovat a zda jej vůbec učiní). Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti a repliky), spolu s náhradou hotových výdajů za tyto úkony ve výši 600 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 13 600 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 856 Kč, tj. 21 % z částky 13 600 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 24 456 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 13 600 Kč + 2 856 Kč).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu